

Obrození

Autor: Tomáš Benčík

„Ještě jedno?“ zeptal se hospodský se silným chodským přízvukem. Josef odmítavě mávl rukou a cosi zamručel. I když do této hospody chodil rád už od studentských let, dnes neměl na delší vysedávání náladu. U vedlejšího stolu se živě diskutovalo o událostech ve Francii.

„Napoleonovi zvoní hrana!“ vykřikl opilý zrzoun s nadšením a málem se i se svým korbelem skácel na zem.

„To nám zvoní hrana.“ zašeptal Josef trpce do svých vousů. Hlavu mu opět zaplavily trudné myšlenky, které se jej nepustily ani při placení a provázely ho i nočními uličkami. Plzeň halil chladný březen roku 1814.

Zanikneme, vsákneme se do Germánů a ani si toho nevšimneme. Český lev prostě zmizí pod křídly německé orlice a my...

„Bitte, bitte.“ Josef polekaně zakopl o vlastní nohu. Změřil si pohledem mrzáka opírajícího se o hrubě vyřezanou berlu.

„Bitte,“ pronesl mrzák a vykouzli na tváři vtíravý úsměv plný hnědých zubů. „Scheisse Napoleon, meine Beine, Slavkov!“ zatřásl Josefovi před nosem svou vojenskou čapkou.

„Požádej mě česky a možná něco dostaneš, otrope!“ Žebrák překvapeně zamrkal.

„Jo ták, vy ste jeden z těch bláznů, co jim nešmakuje, jak nám Rakušáci křivěj huby.“ hýkavě se rozesmál a za tichého krok klap krok klap zmizel v nočním městě jako přízrak.

Josef se otrásl. Snažil se namluvit si, že to bylo jen mrazem. Pohrdavě si odplivl a zabředl zpátky do bažiny svého pesimismu přiživeného alkoholem.

„Zmizíme ze světa,“ zanaříkal, „je jedno, jak se Dobrovský a ostatní snaží. Je jedno, kolik vymyslí nových slov.“

„*Jste Němci, jenom o tom nevíte! Vždyť jste si tu češtinu vymysleli!* Tohle na nás posměšně křičí.“ Josefova poslední slova se hlasitě rozlehla po náměstí. Jeho zrychlený dech se srážel v obláčky páry.

„Stavíme dům bez základů. Angličané mají Beowulfa, Španělé Cida, ti zatracení Němci mají Nibelungy, ale Češi...“

Osamělá postava energickými kroky obcházela katedrálu svatého Bartoloměje. Živou gestikulaci doprovázel příval myšlenek, ale hlavně ten náhlý nápad.

„Potřebujeme něco vlastního, teď je na to nejlepší doba. Objeví se to úplně náhodou třeba... třeba v Praze, ve Dvoře Králové, tady v Plzni. Na tom kde tolik nezáleží.“ V básníkově hlavě se začaly rodit první verše.

Bude to chtít sehnat starý pergamen, prozkoumat historické knihy. Bylo jasné, že to sám nezvládne.

„Hanka mi určitě pomůže. Ten řeznický synek není pro Čechy o nic méně nadšený než já. Společně dáme národu ty základní kameny.“ Zastavil se přímo u vstupu do katedrály.

Z kříže na něj shlížel vyčítavý obličej Ježíše Krista. Útroby Josefa Lindy sevřely mrazivé ruce svědomí. Sklopil zrak.

Ano, bude to podvod. Opět zvedl hlavu a zpříma se zahleděl do očí pod trnovou korunou.

Ale, vždyť my to tak zoufale potřebujeme!

,